

Leonora Carrington

2 Juny 2020

Leonora Carrington (Clayton-le-Woods, Anglaterra, 1917 – Ciutat de Mèxic, 2011). Nascuda en el si d'una família aristocràtica i educada en refinades escoles d'art, va trencar amb l'entorn familiar i el seu destí previst com a dama de l'alta societat anglesa i va escapar a París, on va entrar en contacte amb els surrealistes a través del pintor Max Ernst. Amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial, Ernst, la seva parella sentimental, va ser arrestat pels nazis i Carrington escapa a Espanya presa d'un atac d'ansietat, on serà ingressada en un hospital psiquiàtric. Sobreviu als abusos físics i psiquiàtrics i aconsegueix finalment recalar a Mèxic, on estableix noves arrels, i viu de forma modesta de la pintura. Autora de quadres d'estil genuí on mescla elements com els escenaris perversos del surrealisme amb la lluminositat i l'humor de les rondalles irlandeses de la infantesa, Carrington va escriure durant tota la vida contes en francès, anglès i espanyol, que participen i expandeixen aquest univers.

Anna Llisteri i Boix (Barcelona, 1969) va estudiar Filologia Anglesa i Germanística a la UAB i entre una cosa i l'altra ja deu fer trenta anys que es dedica a la traducció i la correcció. Ha traduït al català nombrosos llibres de gèneres diversos, principalment de l'anglès. Entre els autors hi ha noms coneguts que van des de Katherine Mansfield fins a George R.R. Martin, passant per Harper Lee, Vikram Seth i Oliver Jeffers.

Conills blancs

Ha arribat el moment en què he d'explicar els esdeveniments que van començar al número 40 del carrer Pest. Les cases, que eren de color negre vermellós, semblava que haguessin sorgit misteriosament de l'incendi de Londres. La casa de davant de la meua finestra, coberta esporàdicament amb restes d'una enfiladissa, era tan negra i semblava tan buida com qualsevol habitatge assolat per la plaga i posteriorment llepat per les flames i el fum. No era així com jo m'havia imaginat Nova York.

Feia tanta calor que tenia palpitations quan gosava sortir al carrer, per tant em quedava asseguda i pensava en la casa del davant i de tant en tant em mullava la cara suada.

La llum mai no era gaire forta al carrer Pest. Sempre hi havia una reminiscència de fum, que feia que la visibilitat fos vaga i complicada; tanmateix, era possible estudiar la casa del davant atentament, fins i tot amb precisió. A més, sempre he tingut una vista excel·lent.

Vaig passar uns quants dies vigilant si hi havia algun tipus de moviment al davant, però no n'havia cap, i finalment vaig agafar el costum de despullar-me amb gran llibertat davant de la finestra oberta i, optimista, fer els meus exercicis de respiració en l'aire dens del carrer Pest. Això em devia deixar els pulmons tan negres com les cases.

Una tarda em vaig rentar el cap i vaig seure a la mitja lluna de pedra diminuta que feia de balcó per eixugar-me els cabells. Vaig deixar el cap penjant entre els genolls i vaig mirar com una moscarda xuclava el cos sec d'una aranya entre els meus peus. Vaig aixecar la vista i entre els cabells llargs vaig veure una cosa negra al cel, massa amenaçadorament silenciosa per ser un avió. Em vaig apartar els cabells i vaig ser a temps de veure com un gran corb aterrava al balcó de la casa del davant. Es va posar a la balustrada i va semblar que mirava a través dels vidres buits. Llavors va burxar amb el cap a sota l'ala, aparentment per buscar-hi polls. Al cap d'uns minuts, no em va sorprendre excessivament veure que els dos batents de la porta del balcó s'obrien i hi deixaven sortir una dona. Portava un plat gros ple d'ossos, que va buidar a terra. Amb un breu xiscler d'apreciació, el corb va baixar d'un salt i va furgar entre el seu àpat desagradable.

La dona, que tenia els cabells negres i molt llargs, els va fer servir per eixugar el plat. Llavors va mirar directament cap a mi i em va somriure d'una manera amistosa. Li vaig tornar el somriure i vaig saludar amb una tovallola. Això va tenir l'efecte d'animar-la, perquè va moure el cap al costat amb coqueteria i em va saludar amb gran elegància a l'estil d'una reina.

—No tindrà pas una mica de carn feta malbé que no necessiti? —va cridar.

—Una mica de què? —vaig cridar jo, pensant si les orelles m'havien enganyat.

—De carn que faci pudor? Carn morta, descomposta?

—Ara mateix no —vaig respondre, preguntant-me si la dona volia fer gràcia.

—I en tindrà cap al final de setmana? Si fos així, li agrairia molt que ens la portés.

Llavors va tornar enrere cap a la porta buida del balcó i va desaparèixer. El corb se'n va anar volant.

La curiositat per la casa i la seva ocupant em va empènyer a comprar un tros gros de carn l'endemà. El vaig deixar al balcó embolicat amb paper de diari i vaig esperar a veure què passava. En un període de temps relativament curt la pudor era tan forta que em vaig veure obligada a ocupar-me de les meves activitats quotidianes amb una pinça resistent a la punta del nas. De tant en tant davallava al carrer per respirar.

Cap al dijous al vespre em vaig adonar que la carn estava canviant de color, per tant vaig apartar un eixam de moscardes rancunioses, me la vaig posar al necessari i em vaig dirigir a la casa del davant. Em vaig adonar, en el descens per l'escala, que la propietària semblava que m'evitava.

Vaig trigar una estona a trobar la porta principal de la casa del davant. Va resultar que estava amagada a sota una cascada d'alguna cosa, de manera que feia la impressió que ningú no havia entrat ni sortit d'aquella casa des de feia anys. El timbre era d'aquells antiquats que s'han d'estirar, i quan vaig estirar potser més fort del que pretenia, em vaig quedar amb el timbre a la mà. Vaig empènyer la porta, enfadada, i va cedir cap endins, deixant passar una olor espantosa de carn putrefacta. El vestíbul, que estava gairebé del tot a les fosques, semblava que era de fusta tallada.

Va arribar la dona en persona, baixant les escales entre cruixits i portant una llanterna.

—Com està? Com està? —va murmurar cerimoniosament, i em va sorprendre descobrir que portava un vestit de seda verda molt antic i bonic. Però quan se'm va acostar vaig veure que tenia la pell blanca i morta, i brillava com si estigués esquitxada amb milers d'estrelles diminutes.

—És molt amable per part seva, oi? —va continuar, mentre m'agafava el braç amb una mà centellejant—. Els meus pobres conillets estaran contents, oi?

Vam pujar les escales i la meva companya caminava amb tant de compte que vaig pensar que tenia por.

L'últim tram d'escales donava a un tocador decorat amb mobles barrocs foscos i pelfa vermella. El terra estava tot brut d'ossos rosegats i cranis d'animals.

—Tenim visites tan poc sovint —va dir somrient la dona—, que tots corren a amagar-se als seus raconets.

Va deixar anar un xiulet lleu i dolç i, paralitzada, vaig veure aproximadament un centenar de conills blancs com la neu que sortien amb compte de tots els racons, amb els ulls grossos i rosats clavats en la dona, sense parpellejar.

—Veni, bufons! Veniu, bufons! —va parrupejar ella, mentre enfonsava la mà al meu necesser i en treia un grapat de carn mig podrida.

Amb una profunda sensació de fàstic, vaig retrocedir fins a un racó i vaig mirar com llançava la carronya als conills, que es barallaven com llops per la carn.

—Se'ls agafa molt d'afecte —va continuar dient la dona—. Cadascun té les seves cosetes! La sorprendria saber les particularitats que poden tenir els conills.

Els conills en qüestió estaven esquinçant la carn amb les pales esmolades del davant.

—És clar que de tant en tant ens els mengem. El meu marit fa un estofat molt gustós cada dissabte al vespre.

Lavors un moviment en un racó em va cridar l'atenció i em vaig adonar que hi havia una tercera persona a la cambra. Quan la llum de la llanterna de la dona li va tocar la cara, vaig veure que tenia exactament la mateixa pell brillant, com els serrellets d'un arbre de Nadal. Anava vestit amb una bata vermella i seia molt rígid amb el perfil girat cap a nosaltres. Semblava que no s'adonava de la nostra presència ni de la del gran mascle de conill blanc que seia mastegant un tros de carn damunt del seu genoll.

La dona va seguir la meva mirada i va fer una rialleta.

—Aquest és el meu marit. Els nois sempre li deien Lazarus...

Amb el so d'aquell nom conegut, l'home va girar la cara cap a nosaltres i vaig veure que portava una bena tapant-li els ulls.

—Ethel? —va preguntar amb una veu tirant a aguda—. Aquí no vull tenir cap visita. Saps molt bé que ho he prohibit estrictament.

—Au, va, Laz, no comencis. —La veu d'ella era planyívola.— No em pots negar una mica de companyia. Fa més de vint anys que no he vist cap cara nova. A més, ha portat carn per als conills.

Es va girar i em va fer un gest perquè anés amb ella.

—Et vols quedar amb nosaltres, oi, estimada?

De sobte em va agafar por i vaig voler sortir d'allà, lluny d'aquella gent argentada terrible i els conills blancs carnívors.

—Em sembla que me n'he d'anar, ja és hora de sopar...

L'home de la cadira va fer una riallada aguda; va aterrir el conill que tenia al genoll, que va baixar a terra d'un bot i va desaparèixer.

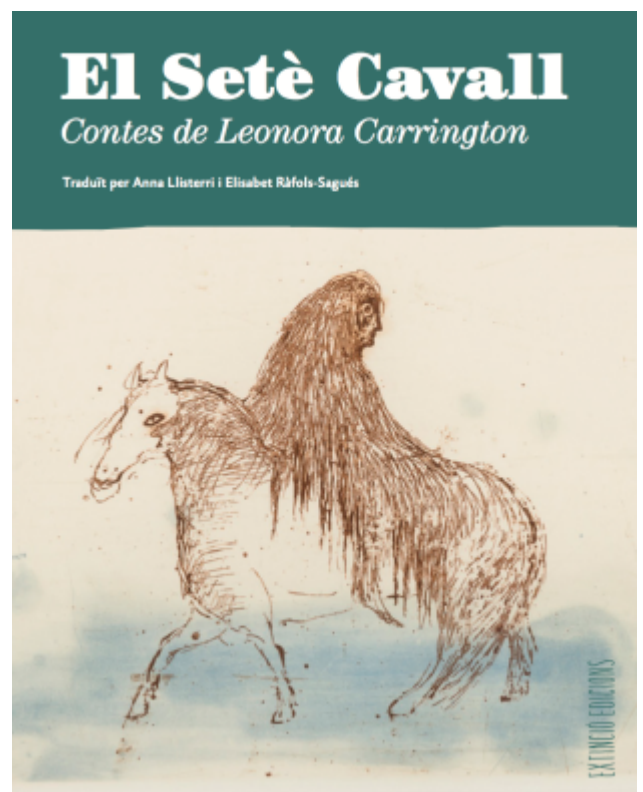
La dona va acostar tant la cara a la meva que em va semblar que el seu alè nauseabund m'anestesiava.

—No vols quedar-te i esdevenir com nosaltres? D'aquí a set anys la teva pell semblarà d'estrelles, en només set anys tindràs la malaltia sagrada de la Bíblia, la lepra!

Vaig ensopegar i vaig fugir corrent, amb l'horror clavat a la gola; una curiositat malsana em va fer mirar enrere per damunt l'espatlla quan vaig arribar a la porta del davant i la vaig veure acomiadant-me amb la mà per damunt de la barana i, amb el moviment, els dits se li van desenganxar i van caure a terra com estels fugaços.

[1941]

Traducció d'Anna Llisterri

Avançament gentilesa d'Extinció Edicions

Fotografia de l'autora:
© 2020. Photo Scala, Florence/bpk,
Bildagentur fuer Kunst,
Kultur und Geschichte, Berlín

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Anna Llisterri, Leonora Carrington

Bloc a WordPress.com.